

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 105. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952570715440/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

snart en heel Caravane med alle sine Dromedarier, snart alle Israels Børn, sex hundrede tusinde i Tallet, forbi – jeg havde neppe Tid til at hilse paa dem allesammen med et Nik, som sagde, at jeg kiendte dem – da pludselig den hele Scene gik op i en almindelig Støv eller Sand-Røg! En Larm under mig og over mig og om mig forstyrrede saa aldeles min Opmærksomhed, ved paa een gang at trække den opad, nedad og til Siderne, at jeg med lukte Øine ligesaa got vilde have seet alt hvad jeg saae – hist strede to frygtelige Kriqshære i det eene Hjørne, her Caravanen mod Røverne i det andet, Trolde og Kiemper i det tredie og den aldrig noksom berømte Ridder af Mancha med al Verdens Faar, Gieder, og Veirmøller i det fierde. Min Ørk var i dette Øieblik saa befolket, at jeg halv begyndte at frygte for Mangel paa Plads, da Raslingen af en Vogn tæt bag mig døvede al den øvrige Larm – jeg sprang til Siden – Røgen og alt hvad deri mylrede var borte, og jeg saac intet – uden den nysomtalte Herre, som lod holde stille, i det han gjorde mig en Compliment og bad mig tage Sæde hos sig.

Jeg giengjeldte hans Tilbud med en meget forbindlig Taksigelse – men tilgiv mig, min Herre! (lagde jeg til) det forundrer mig, at en Mand af Deres fyrige Udseende (han lod til at nærme sig de halvtredsindstive) kan lade sig age giennem en Egn som denne? Besad jeg end alle Verdens engelske Equipager – den har for mange Fortryllelser for mig til, at jeg ikke skulde at foretrække giennemvandre den til Fods, med mindre Podagra netop bandt mig til min Chaise.

„Besynderligt!“ sagde han med et Smil, og betragtede mig nøi-
ere – „De er den første Beundrer af denne Hede, jeg har funden paa mine Reiser. Jeg selv er vel kommen over tyve Gange denne Vej; men uden at opdage mindste Fortryllelse paa samme“ –

„Forlad mig! men De har maaskee ikke gjort dens Bekiend-
skab – ikke engang det første Skridt til samme, ved at stige ud af Deres Vogn?“ –

„Var det ikke saa hedt,“ sagde han, „De overtalte mig til at forsøge det“ –

„*C'est le premier pas qui coûte*“ – sagde jeg –

„Var jeg ikke saa træt“ – endte han med et Buk – og lod atter kiøre til. Vognen rullede bort – den blev mindre og mindre, og